

Evangelhia zilei de duminică: Credință și slujire

Comentariu la duminica a 27-a din Timpul de peste an (Ciclu C).

Evangelhie (Lc 17,5-10)

Apostolii i-au spus Domnului:
„Mărește-ne credința!”

Iar Domnul a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați spune sicomorului acestuia: «Dezrădăcinează-te și plantează-te în mare!» și v-ar asculta.

Cine dintre voi, având un servitor la arat sau la păstorit, când acesta se întoarce de la câmp îi va spune: «Vino îndată și așează-te la masă!» Nu-i va spune mai degrabă: «Pregătește-mi ceva pentru cină, încinge-te ca să-mi slujești până când voi mânca și voi bea eu, după aceea vei mânca și vei bea și tu»? Oare trebuie să-i mulțumească servitorului că a făcut cele poruncite? Tot așa și voi, când faceți toate cele care vă sunt poruncite, spuneți: suntem servitori nefolositori, am făcut ceea ce eram datori să facem”.

Comentariu la Evanghelie

În acest pasaj evanghelic se disting clar două părți. În prima, Isus vorbește despre forța eficace a credinței. În a doua, ilustrează

printr-un exemplu faptul că credința, dacă este adevărată, trebuie să se manifeste printr-o atitudine de serviciu dezinteresat.

Cuvintele lui Isus despre credință din prima parte sunt analoage cu cele amintite de Matei și Marcu în evangheliile lor. Acolo se spune că cel care are credință va putea să-i spună unui munte: „ridică-te și aruncă-te în mare”, iar muntele l-ar asculta (cf. Mt 21,21 și Mc 11,22-24). Aici este exprimat, într-un mod foarte sugestiv, că ar fi de ajuns o credință „cât un grăunte de muștar”, o sămânță minuscule, de aproape un milimetru în diametru, pentru a-i spune unui dud: „dezrădăcinează-te și plantează-te în mare”, și ca acesta să asculte. Dudul este un copac mare, cu rădăcini puternice și întinse, foarte greu de dezrădăcinat și, în plus, imposibil de făcut să crească în apă. Exemplul dudului, ancorat ferm cu rădăcini puternice, este în deplină

concordanță cu modul în care Isus își începe răspunsul: „Dacă ați avea credință...”. Cuvântul „credință”, în ebraică 'emunah, are aceeași rădăcină ca și verbul „a crede” (he'emin) care înseamnă și „a fi bine ancorat”, „a avea tărie”. Ceea ce vrea să exprime Isus este destul de clar: credința oferă un sprijin solid care permite înfruntarea unor provocări de neconceput, a unor sarcini mărețe, imposibile omenește. Celui care are credință, adică cel care se sprijină cu încredere în Dumnezeu, nu-i este greu nimic, de aceea Isus va spune altădată că „totul este cu putință pentru cel care crede” (Mc 9,23).

O condiție de bază a credinței care oferă tărie prin sprijinul lui Dumnezeu este smerenia, care implică recunoașterea propriei slăbiciuni. Dumnezeu este protagonistul istoriei mântuirii și ne invită să colaborăm în ea ca niște

slujitori buni ai Săi: despre aceasta vorbește a doua parte a acestui pasaj evanghelic. Celui care slujește dezinteresat pe alții din dragoste pentru Dumnezeu, „îl va liniști să știe – spune Benedict al XVI-lea – că, în definitiv, el nu este decât un instrument în mâinile Domnului; se va elibera astfel de pretenția de a trebui să îmbunătățească lumea — ceva întotdeauna necesar — singur și prin sine. Va face cu smerenie ceea ce îi este posibil și, cu smerenie, îi va încredința restul Domnului. Cel care guvernează lumea este Dumnezeu, nu noi. Noi Îi oferim serviciul nostru doar în măsura în care putem și până când El ne dă puteri”[1].

Exemplul pe care îl propune Isus în a doua parte a acestui pasaj evanghelic, într-un text propriu lui Luca, învață că credința și serviciul nu pot fi separate, ci sunt strâns legate. Un serviciu intens și plin de sacrificiu, ca acela al slujitorului care

a lucrat toată ziua și, întorcându-se acasă, obosit și înfometat, totuși s-a apucat să pregătească cina stăpânului său, fără să se plângă și fără să creadă că face ceva extraordinar. Exemplul pe care îl propune Isus este foarte exigent. În vremea noastră, cineva ar putea crede că acel om ar avea nevoie de sfaturile unui avocat specializat în dreptul muncii despre cum să-și revendice drepturile în fața unui asemenea stăpân. Dar acel serviciu total pe care îl cere Isus este același pe care El însuși l-a realizat: „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mc 10,45). Credința face minuni, dar atunci când se manifestă în fapte de serviciu, urmând exemplul lui Isus. Prin urmare, nu suntem chemați să slujim pentru a primi o răsplată, ci pentru a-L imita pe Dumnezeu, care S-a făcut slujitor din dragoste pentru noi.

Sfântul Josemaría, conștient că o credință care se manifestă în fapte de serviciu este un dar supranatural pe care numai Dumnezeu îl poate insufla și intensifica în suflet, declara într-o ocazie: „În fiecare zi, nu o dată, ci de multe ori (...), îi voi spune ceva ce Îi cereau Apostolii (...): *adauge nobis fidem!* (Lc 17, 5), mărește-ne credința. Și adaug: spem, caritatea; mărește-ne credința, speranța și dragostea”[2].

[1] Benedict al XVI-lea, Enciclica *Deus caritas est*, nr. 35.

[2] Sf. Josemaría, Notițe de la o întâlnire de familie, 7-IV-1974. Citat de Javier Echevarría, Scrisoare din 29 septembrie 2012, nr. 12.

Francisco Varo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-credinta-si-slujire/)
evanghelia-zilei-de-duminica-credinta-
si-slujire/ (20.03.2026)